

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/114/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123011980
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2123011980.8

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci obžalovaných: 1. A. B. a 2. C. D., pre zločin neoprávnená výroba a obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, všetko Trestného zákona účinného od 06.08.2024, o odvolaní obžalovaného 1. A. B. a o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T/20/2023 - 1469 zo dňa 11.02.2025, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 03.02.2026 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v jeho časti I., a to konkrétne vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX v E..

II. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v jeho časti II., a to konkrétne vo výroku, ktorým bol obžalovaný 2. C. D., nar. XX.XX.XXXX v B., spod obžaloby v tejto trestnej veci oslobodený.

III. Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu vo vzťahu k tomu ktorému z oboch obžalovaných znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 11.02.2025 sp. zn. 2T/20/2023 - 1469 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), konkrétne jeho

- výrokom I. bol obžalovaný 1. A. B. (ďalej aj „obžalovaný 1“) uznaný vinným zo spáchania tu obžalobne stíhaného skutku, právne kvalifikovaného (z dôvodu zmeny zákona od 06.08.2024, vid' č. I. 1453, stranu 3 zápisnice o termíne hlavného pojednávania konaného dňa 11.02.2025) ako zločin neoprávnená výroba a obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) pre obsahnosť skutkovej vety uvedenej vo výrokovej časti napadnutého rozsudku ju tu neuvádza, za účelom zachovania prehľadnosti tohto uznesenia odvolacieho súdu, kedy týmto na ňu odkazuje tak, ako je uvedená vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Za zistenú trestnú činnosť Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvého stupňa“) obžalovanému 1 uložil

· podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 5 Trestného zákona podmienený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, s určením skúšobnej doby a probačného dohľadu v trvaní 5 rokov [§ 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 51 ods. 2 Trestného zákona], za súčasného uloženia (§ 51 ods. 3, ods. 4, ods. 5 Trestného zákona) obmedzení/povinností spočívajúcich (i) v zákaze požívania alkoholických nápojov/iných návykových látok, (ii) v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe/ uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, (iii) v zákaze stretávania sa s obžalovaným 2. C. D. (ďalej

aj „obžalovaný 2“) a s ďalšími tam uvedenými osobami (16 osôb, svedkovia z tejto trestnej veci), a tiež (iv) povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

· podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia tam konkretizovaných vecí - dve fajky, drvička, digitálna váha, dva mobilné telefóny.

· podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona trest prepadnutia veci - finančnej hotovosti vo výške 520,- eur.

- výrokom II. bol obžalovaný 2 z dôvodu toho, že nebolo dokázané, že tu obžalobne stíhaný skutok, právne súdom kvalifikovaný (z dôvodu zmeny zákona od 06.08.2024, vid' č. I. 1453, stranu 3 zápisnice o termíne hlavného pojednávania konaného dňa 11.02.2025) ako zločin neoprávnená výroba a obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, spáchal obžalovaný 2 [§ 285 písm. c) Trestného poriadku].

Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 1469 až 1484 spisu.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku sa vzápätí obžalovaný 2 vzdal práva na podanie odvolania, a to aj za osoby oprávnené podať taký opravný prostriedok v jeho prospech (č. I. 1457), pričom prokurátorka vzápätí po vyhlásení napadnutého rozsudku zahlásila voči nemu odvolanie (č. I. 1457; ďalej aj „odvolanie prokurátora“), a to čo do (i) výroku o treste uloženom obžalovanému 1 v jeho neprospech, a čo do (ii) oslobodzujúceho výroku napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému 2 (v jeho neprospech). V následne súdu prvého stupňa prostredníctvom svojho obhajcu doručenom písomnom podaní, aj obžalovaný 1 zahlásil (riadne a včas) proti napadnutému rozsudku riadne/včas odvolanie (č. I. 1464 až 1465; ďalej aj „odvolanie obžalovaného 1“), a to čo do výroku o treste uloženom obžalovanému 1 (vo svoj prospech).

V následne súdu prvého stupňa doručenom písomnom vyhotovení svojho odvolania (č. I. 1487 až č. I. 1494) prokurátorka uviedla (ako z neho vyrozumel odvolací súd), že (zostručnené/zosumarizované)

- síce súd prvého stupňa rozhodol ohľadne viny obžalovaného 1 správne (nakoľko obžalovaný 1 učinil vyhlásenie viny, ktoré súd prvého stupňa prijal), no následne uložený trest nie je zákonným, nakoľko neboli splnené podmienky na aplikáciu § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku len stručne odôvodnil aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu u obžalovaného 1 (tým, že sa priznal, že ide o osobu dosiaľ súdne netrestanú, že v inej trestnej veci výrazne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri usvedčení páchatel'ov, a že u obžalovaného nebola zistená priťažujúca okolnosť), kedy tu stíhanú trestnú činnosť vyhodnotil ako jednorazové zlyhanie mladého človeka (trest navrhovaný prokuratúrou v trvaní 4 roky a 8 mesiacov považoval súd prvého stupňa za neprimerane prísny). Súd prvého stupňa riadne nezdôvodnil vôbec existenciu a následný dopad hmotnoprávnych predpokladov na aplikáciu § 39 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona (t. j. okolnosti prípadu a/alebo pomery páchatel'a, pre ktoré že by použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom bolo pre obžalovaného 1 neprimerane prísne, kedy zároveň na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania). Súd prvého stupňa identifikoval len „bežné“ poľahčujúce okolnosti, ktoré samé o sebe nezakladajú neprimeranú prísnosť trestu navrhovaného prokuratúrou v trvaní 4 roky a 8 mesiacov, čo je sadzba znížená v zmysle § 39 ods. 5 Trestného zákona o celú jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej 7-ročnej trestnej sadzby (§ 173 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024; základná sadzba je 7 rokov až 15 rokov). Trest odňatia slobody (a spôsob jeho výkonu) uložený obžalovanému 1 napadnutým rozsudkom je neprimerane mierny a už vôbec nepôsobí preventívne/odstrašujúco na iných.

- pokiaľ ide o trest prepadnutia vecí uložený napadnutým rozsudkom obžalovanému 1, ten považuje prokuratúra za zákonný.

- obžalovaného 2 spod obžaloby oslobodzujúci výrok II. napadnutého rozsudku je pomerne stručný (3 odseky), pričom súd prvého stupňa len nekriticky prevzal niektoré tvrdenia obhajoby. Súd prvého stupňa otázku viny obžalovaného 2 uzavrel s tým, že síce sú indicie o páchaní tu stíhanej trestnej činnosti obžalovaným 2, no tie na odsúdenie nestačia. Dané vyhodnotenie dôkaznej situácie je však podľa prokuratúry nesprávne. Pokiaľ na účely posúdenia ne/viny obžalovaného 2 súd prvého stupňa v otázke vierohodnosti videl vo výpovediach obžalovaného 1 a svedkov F. a F. G. nezrovnalosti, žiadne v napadnutom rozsudku neuvádza, nepomenúva a nevysvetľuje, pritom pri oboznamovaní ich výpovedí na hlavnom pojednávaní (minimálne neštandardne) zmiešal súd prvého stupňa dve rôzne trestné veci a zároveň rôzne procesné postavenie daných osôb v daných rôznych trestných veciach (kto bol v inej trestnej veci svedok, tu je obžalovaný, a naopak). Ak by vôbec bolo možné takéto výpovede (z rôznych

konaní a rôznych procesných postavení) porovnávať, len drobné diskrepancie medzi nimi práveže nasvedčujú ich vierohodnosti; pritom výpovede z iného trestného konania boli oboznámené ako listinný dôkaz, kedy osoba, ktorej výpoveď bola takto oboznámená, sa nemala možnosť k prípadným rozporom ani vyjadriť. Pritom postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku bola navyše oboznámená výpoveď obžalovaného 1 ešte z času procesného postavenia zadržaného/podozrivého (teda nie obvineného).

- obžalovaného 2 v tejto trestnej veci v podstate konštantne usvedčuje z tu stíhanej trestnej činnosti obžalovaný 1, kedy jeho výpoveď je v súlade s (i) výpoveďami svedkov F. a F. G. (títo svedkovia boli v inej trestnej veci právoplatne odsúdení za predaj drog obom tu obžalovaným), v súlade s (ii) oboznámenou elektronickou komunikáciou ohľadne predaja drog (ktorú súd prvého stupňa nesprávne z nej plynúce informácie selektívne zhrnul ako nesúvisiacu s predmetom konania a týkajúcu sa len vzájomného stretávania sa), v súlade s výpoveďami svedkov A. A. (nie je správnu úvaha súdu prvého stupňa, že na jej prečítanú výpoveď nemožno prihliadať, nakoľko pri nej v prípravnom konaní nebol psychológ, nakoľko dané pravidlá týkajúce sa prítomnosti psychológa slúžia na ochranu svedkov pred prípadným poškodením ich psychického zdravia nesprávne vedeným výsluchom, nie na ochranu páchatel'ov – svedkyňa mala v čase výsluchu 17 rokov a nešlo o vec, ktorá by mohla neprímerane dopadnúť na jej psychický vývoj, bol prítomný aj jej zákonný zástupca a aj obhajoba), H. I., I. J., H. K., K. L. (ak súd prvého stupňa uzavrel, že niektorí svedkovia majú len sprostredkované informácie, vôbec neposúdil, kedy/za akých okolností ich nadobudli, t. j. ešte pred trestným stíhaním obžalovaných, kedy nebol dôvod niektorého z nich uvádzať nepravdivé informácie), a tiež v súlade (iii) s ďalšími vykonanými dôkazmi (výstupy zo sledovania osôb, výstupy zo znaleckého skúmania telefónu obsahujúce komunikáciu k distribúcii drog, výsledky osobnej prehliadky obžalovaného 2 atď.), ktoré však súd prvého stupňa bez povšimnutia (nezaoberal sa nimi).

- pokiaľ ide o výsledky znaleckého skúmania zaisteného materiálu (drog) a následného výsluchu príslušnej znalkyne, súd prvého stupňa nesprávne na ne neprihliadol (s tvrdením, že sú neúplné/nedostatočné). Súd prvého stupňa vytrhol informácie (resp. slovné spojenia) podávané posudkom/znalkyňou z ich kontextu, napr. nie je zrejme, na základe čoho súd ustálil, že v znaleckom posudku na nenachádza postup, cez ktorý k svojim znaleckým záverom znalkyňa dospela. Znalecký postup je jednoznačne uvedený v znaleckom posudku, pri svojom výsluchu pred súdom prvého stupňa sa k nemu znalkyňa opakovane vyjadrovala (zistené bolo dominantné postavenie látky mefedrón a stopové, t. j. v podstate nezávažné, množstvo kofeínu). Pritom prílohy znaleckého posudku boli v súdnom konaní doložené a v rámci dokazovania oboznámené. Nie je ani zrejme, ako dospel súd prvého stupňa k záveru, že po znaleckom skúmaní ponechané tzv. analytické vzorky by nestačili na prípadné ďalšie skúmanie vykonané iným subjektom. Z vyjadrenia znalkyne pri jej výsluchu na hlavnom pojednávaní nič také nevyplýva (uviedla, že len na základe samotného znaleckého posudku, bez záznamov k nemu alebo bez predložených stôp, by iný znalec nevedel prísť k záverom znaleckého posudku); obhajoba pritom v prípravnom konaní predloženie príloh posudku nežiadala, nepožadovala ani predloženie skúmaného materiálu za účelom jeho kontrolného skúmania iným znalcom. Nie je tak dôvod odmietnuť výsledky pred súdom prvého stupňa oboznámeného, riadne vypracovaného znaleckého posudku (kedy jeho prílohy boli dodatočne predložené, znalecký postup riadne vysvetlený samotnou znalkyňou). Potom možno jednoznačne vyvodit' záver, že pri osobnej prehliadke obžalovaného 2 bol nájdený mefedrón (a na vreckovej digitálnej váhe stopy mefedrónu/tetrahydrokanabinolu).

- absurdnou je úvaha súdu prvého stupňa, že síce obžalovaný 2 potvrdil, že niekoľkokrát kupoval od svedka F. G. drogu mefedrón, avšak daný svedok si nikdy nepreveril, či skutočne to, čo predával, bol mefedrón. Obžalovaný 2 totiž nikdy netvrdil, že by ním kúpená látka nemala ním žiadané účinky (inak by to zrejme nekupoval). Svedok, ktorý sám mefedrón užíval, bol právoplatne odsúdený za drogovú trestnú činnosť týkajúcu sa distribúcie mefedrónu (súd mal k dispozícii spis Okresného súdu Trnava sp. zn. 108T/1/2024, z ktorého to bolo zistiteľné).

- na strane 21. napadnutého rozsudku súd prvého stupňa bez uvedenia kontextu spomína uznesenie Krajského súdu v Trnave, týkajúce sa s tu prejednávanej vecou nesúvisiacej trestnej veci.

- skutkové zistenia súdu prvého stupňa týkajúce sa obžalovaného 2 a ich právne posúdenie z jeho strany sú výsledkom selektívneho prístupu k dôkazom zo strany súdu prvého stupňa, kedy správnym posúdením vykonaných dôkazov nemohol súd prvého stupňa dospieť k oslobodzujúcemu výroku rozsudku ohľadne obžalovaného 2.

- napadnutý rozsudok vykazuje závažné nedostatky v jeho odôvodnení, narúšajúce jeho preskúmateľnosť, samotné zdôvodnenie je stručné/povrchné, miestami chaotické, súd prvého stupňa zväčša len nekriticky prevzal tvrdenia obhajoby, neponúkol žiadne vlastné úvahy/zhodnotenie z dokazovania vyplynulších skutočností. Absentuje porovnanie dôkazných informácií v ich vzájomnej konkurencii, kedy niektoré vykonané dôkazy súd prvého stupňa úplne opomenul vziať do úvahy.

Vzhľadom na uvedené prokurátorka navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V následne súdu prvého stupňa doručenom písomnom vyhotovení svojho odvolania (č. I. 1499 až č. I. 1502) obžalovaný 1 uviedol (ako z neho vyrozumel odvolací súd), že (zostručnené/zosumarizované) - napadnutý rozsudok svojím odvolaním napáda čo do trestu uloženého obžalovanému 1, kedy nesúhlasí s paletou obmedzení/povinností, ktoré boli v rámci ukladania podmiennečného trestu odňatia slobody uložené obžalovanému 1, či s dĺžkou skúšobnej doby.

- nie je zrejmé (napadnutý rozsudok odpoveď nedáva), prečo bol obžalovanému 1 uložený zákaz požívania alkoholu, keď tu stíhaná drogová trestná činnosť s alkoholom súvis nemá. Táto povinnosť je nelogická, nadbytočná, neprimerane zaťažujúca obžalovaného 1.

- súdom prvého stupňa obžalovanému 1 uložený zákaz stretávania sa s obžalovaným 2 a svedkami z tejto trestnej veci je zmätočný (súd len stručne uviedol, že cieľom tohto obmedzenia je, aby uvedené osoby negatívne nevlplyvali na obžalovaného 1). Tu mal súd zvoliť iné vhodné nástroje vplyvania na obžalovaného 1 (napr. povinnosť psychologického poradenstva). Kontrola tohto súdom prvého stupňa uloženého obmedzenia je nevykonateľná, vystavuje obžalovaného 1 bezdôvodnému veľkému riziku porušenia daného zákazu v skúšobnej dobe, nakoľko pri každom neúmyselnom stretnutí bude musieť obžalovaný 1 dokazovať „neúmyselnosť“ daného stretnutia.

- súdom prvého stupňa obžalovanému 1 uložená povinnosť zamestnať sa/preukázať sa uchádzať o zamestnanie je taktiež neprimeraná, obžalovaný 1 sa živí ako živnostník (samostatne zárobkovo činná osoba). Uloženie daného obmedzenia je výlučne formálneho charakteru, neúčelné, zbytočne ho zaťažujúce (v zmysle dokladovania, že účel daného obmedzenia je naplnený aj samostatnou zárobkovou činnosťou) a pri doslovnom lpení na jeho znení by v konečnom dôsledku pre obžalovaného ad absurdum znamenalo stratu príjmu (v zmysle, že by musel ukončiť živnosť a hľadať si pracovný pomer).

- súdom prvého stupňa určená skúšobná doba je neprimerane dlhá, nakoľko samotné trestné konanie trvalo vyše 2 rokov, obžalovaný 1 (ktorý sa tu hneď v jeho úvode doznal) v podstatne len čakal, kým skončí dokazovanie vo vzťahu k obžalovanému 2. Súdom prvého stupňa navyše ostal dlhodobo indiferentný k žiadosti obžalovaného 1 o zrušenie obmedzení (§ 82 ods. 2 Trestného poriadku, žiadosť zo dňa 11.05.2024, doručená súdu prvého stupňa dňa 13.05.2024, č. I. 1192 spisu), kedy tak obmedzenia/dohľad probačného/mediačného úradníka pri náhrade väzby trvali/trvajú až doposiaľ. Tu odvolací súd poznamenáva, že obhajoba sa súdu prvého stupňa s danou žiadosťou (z mája 2024) pripomenula v čase po napadnutom rozsudku (vyhlásený vo februári 2025) aj dňa 23.07.2025 (č. I. 1496 a č. I. 1498), kedy zaslala súdu odôvodnenie odvolania obžalovaného 1 voči napadnutému rozsudku (súd prvého stupňa na dané však reagoval na č. I. 1504 tak, že obhajobe obžalovaného 1 doručil kópiu príkazu na ukončenie dohľadu probačného a mediačného úradníka týkajúceho sa obžalovaného 2, nakoľko v spise sa iný taký príkaz v čase po napadnutom rozsudku nenachádza a tomuto záveru nasvedčuje i úprava/pokyn sudcu v spise na č. I. 1486 a tiež napr. aj záznam z deinstalácie/deaktivácie TP vo vzťahu k obžalovanému 2 na č. I. 1462).

Vzhľadom na uvedené obžalovaný 1 navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu (vo výroku o treste/spôsobe jeho výkonu) voči obžalovanému 1 zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému 1 uloží (tak ako súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku) trest prepadnutia vecí (rovnako ako v napadnutom rozsudku) a zároveň podmiennečný trest odňatia slobody v trvaní 4 roky (t. j. rovnako ako v napadnutom rozsudku), avšak s kratšie určenou skúšobnou dobou/probačným dohľadom v trvaní 4 roky a bez uloženia povinností/obmedzení v rámci probačného dohľadu.

Obžalovaný 1 sa k odvolaniu prokurátora písomne vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu (č. I. 1509 až 1512; ďalej aj „písomné vyjadrenie obžalovaného 1“), pričom ho navrhol ako nedôvodné zamietnuť. V predmetnom podaní obžalovaný 1 uviedol, že (zostručnené/zosumarizované)

- s odvolaním prokurátora nesúhlasí, súdom prvého stupňa správne aplikoval v prípade obžalovaného 1 inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, kedy nebol dôvod ukladať nepodmiennečný trest odňatia slobody. Obžalovaný 1 totiž sa doznal (od počiatku doznával), svoju trestnú činnosť oľutoval, snaží sa viesť riadny život, na vlastné (skutočné, nie len abstraktné) riziko (ako poukázal obžalovaný 1 na výsledky dokazovania, najmä výpovede svedkov G.) spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní na odhaľovaní/usvedčení inej trestnej činnosti iných. Podľa názoru obžalovaného 1 mu mala byť navyše priznaná i poľahčujúca okolnosť spočívajúca vo vedení riadneho života (dosiaľ trestaný nebol, viedol riadny život). Tu stíhaná trestná činnosť predstavuje

jednorazové vybočenie z riadneho života. Nebola u neho identifikovaná dokonca ani žiadna priťažujúca okolnosť.

- súd prvého stupňa správne vec posúdil a uložil obžalovanému 1 podmienený trest odňatia slobody, ktorý je plne spôsobilý naplniť u obžalovaného 1 svoj účel (prísnejší trest potrebný nie je).

Obžalovaný 2 sa k odvolaniu prokurátora písomne vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu (č. l. 1516 až 1519; ďalej aj „písomné vyjadrenie obžalovaného 2“), pričom ho navrhol ako nedôvodné zamietnuť. V predmetnom podaní obžalovaný 2 uviedol, že (zostručnené/zosumarizované)

- s odvolaním prokurátora nesúhlasí.

- je v odvolaní prokurátora nedôvodná námietka o zmiešavaní inej trestnej veci (pokiaľ ide o výpovede svedkov G. či obžalovaného 1 v danej inej trestnej veci, kde mali iné procesné postavenie), nakoľko išlo o iniciatívu prokurátorky, ktorá sama tu na hlavnom pojednávaní predložila uznesenia o vznesení obvinenia svedkom G. z danej inej trestnej veci. Súd prvého stupňa potom postupoval správne, ak na účely napadnutého rozsudku vyhodnocoval výpovede tak daných svedkov ako i obžalovaného 1 vo všetkých ich procesných postaveniach, pričom sa v nich vyskytli podstatné rozpory. Ak mala záujem prokurátorka odstraňovať rozpory, mala možnosť po oboznámení listiny (cez § 269 Trestného poriadku) vyzvať toho ktorého svedka, aby sa k jej oboznámenému obsahu vyjadril (veď prokurátorka je nositeľka dôkazného bremena).

- súd prvého stupňa postupoval správne, ak považoval informácie plynúce z prečítanej výpovede svedkyne A. A. za nepoužiteľné, nakoľko jej výsluch v prípravnom konaní (z dôvodov správne pomenovaných súdom prvého stupňa) neprebehol zákonným spôsobom.

- relevanciu nie je možné priznať ani informáciám plynúcim zo zaistených mobilných telefónov, nakoľko také informácie boli získané bez predchádzajúceho súhlasu súdu/nezávislého orgánu v zmysle rozsudku SD EÚ sp. zn. C-548/2021 zo dňa 04.10.2024.

- súd prvého stupňa sa správne vysporiadal aj s nevyužitelnosťou znaleckého posudku KEÚ PZ.

- prípadné spolupáchateľstvo obžalovaných preukázané nebolo, nevyplýva ani z výpovede obžalovaného 1, nebola medzi nimi žiadna, ani len konkludentná dohoda. Ani samotná prokuratúra nemá jasno v tom, kedy mali obžalovaní konať každý samostatne a kedy po vzájomnej dohode. U obžalovaného 2 nebol preukázaný žiaden spoločný jednotiaci zámer páchať trestnú činnosť, a to najmä (resp. nie len) ku kvalifikačnému znaku podľa § 138 písm. j) Trestného zákona.

- v ostatku sa obhajoba obžalovaného 2 pridržala svojej záverečnej reči prednesenej na hlavnom pojednávaní pred vyhlásením napadnutého rozsudku (resp. bez jej rekapitulácie na ňu odkázala).

Konanie na odvolacom súde. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni; o odvolaní proti rozsudku súdu podľa § 16 ods. 2 Trestného poriadku rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd, skôr než začal plniť svoju prieskumnú povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku, bol povinný v zmysle § 316 Trestného poriadku skúmať, či odvolanie obžalovaného 1 a prokurátora boli podané včas (§ 309 Trestného poriadku), či ich podala oprávnená osoba (§ 307, § 308 Trestného poriadku) a či nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo späťvzatiu podaného odvolania

(§ 312, § 313 Trestného poriadku), alebo či nebolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné [§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, § 334 ods. 4 Trestného poriadku]. Odvolací súd nezistil v tomto ohľade žiadnu procesnú prekážku meritórneho prejednávania odvolania obžalovaného 1 a prokurátora a rozhodnutia o ňom. Odvolací súd teda podané odvolania preskúmal a dospel k záveru, že odvolanie podal obžalovaný 1 ako i prokurátor ako oprávnené osoby v zákonnej lehote, v prípade obžalovaného 1 proti výroku o treste napadnutého rozsudku (v jeho prospech), ktorý sa ho týka, a v prípade odvolania prokurátora proti výroku o treste týkajúceho sa obžalovaného 1 (v jeho neprospech) a proti výroku o vine resp. proti oslobodzujúcemu výroku napadnutého rozsudku týkajúceho sa obžalovaného 2 (v jeho neprospech), proti ktorým všetkým výrokom je tento opravný prostriedok prípustný, pričom toto odvolanie tak obžalovaného 1 ako i odvolanie prokurátora (i keď ohľadne výroku o treste obžalovaného 1 sú v protistožacom postavení) je dôvodné (k tomu viď detailne nižšie).

Pokiaľ ide o výrok o treste napadnutého rozsudku týkajúci sa obžalovaného 1, súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia a úvahy z nich plynúce zhmotnil v posledných dvoch odsekoch na strane 29 napadnutého rozsudku. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že predmetom tohto odvolacieho prieskumu nie je výrok o vine napadnutého rozsudku týkajúci sa obžalovaného 1, nakoľko ten učinil pred súdom prvého stupňa vyhlásenie viny [§ 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], ktoré vyhlásenie bolo súdom prijaté, pričom tento výrok tu nebol odvolaním ani napadnutý; otázka viny obžalovaného 1 je toho času právoplatne vyriešená.

Síce nie je vylúčené, že aj z pohľadu § 168 ods. 1 Trestného poriadku bude udržateľné stručné, no výstižné a všetky relevantné otázky ukladania trestu primerane zodpovedajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, no v tomto prípade tomu podľa názoru odvolacieho súdu tak nie je (tu dáva odvolací súd za pravdu paradoxne aj odvolaniu prokurátora ako i odvolaniu obžalovaného 1). Súd prvého stupňa v podstate len stručne zhrnul, že obžalovaný 1 sa priznal/skutok oľutoval od počiatku trestného stíhania, ide o jednorazové zlyhanie mladého dosiaľ netrestaného človeka, ktorý výraznou mierou napomohol k odsúdeniu iných páchatel'ov, a u ktorého neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti, preto mu za aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 5 Trestného zákona uložil podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov so skúšobnou dobou 5 rokov (v jej maximálnej možnej výmere, za súčasného dohľadu probačného/mediačného úradníka a uloženia obmedzení/povinností). No nijak bližšie nezdôvodnil,

- prečo dané zistenia v tomto konkrétnom prípade nepredstavujú „len obyčajné“ poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l), písm. n) Trestného zákona, prípadne doznanie sa/oľutovanie vlastnej trestnej činnosti obžalovaným 1 maximálne dôvod na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 ods. 5 Trestného zákona,

- ale vo svojom súhrne a intenzite či jedinečnosti predstavujú zároveň aj také okolnosti prípadu a/alebo pomery páchatel'a (§ 39 ods. 1 Trestného poriadku), pre ktoré by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre obžalovaného 1 neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania (v konkrétnej výmere zvolenej súdom a v súdom zvolenom spôsobe jeho výkonu), a to trvania kratšieho než v prípade samostatnej aplikácie § 39 ods. 5 Trestného zákona. Tu dáva odvolací súd za pravdu odvolaniu prokurátora.

Zároveň bolo legitímnym očakávaním procesných strán zistiť z odôvodnenia napadnutého rozsudku, prečo súd zvolil výmeru podmieneného trestu odňatia slobody, t. j. prečo je na naplnenie účelu trestu postačujúci podmienený výkon daného druhu trestu, a prečo práve vo výmere 4 roky s určením skúšobnej doby v trvaní práve 5 rokov. Procesné strany (a nakoniec ani odvolací súd) nemajú z odôvodnenia napadnutého rozsudku len tušiť, že ide o svojou výmerou/spôsobom výkonu adekvátny/primeraný/z pohľadu potreby naplnenia účelu trestu postačujúci trest, je totiž úlohou súdu prvého stupňa dané aj primerane/poznatel'ne (a odvolacím súdom preskúmateľ'ne) vysvetliť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v tomto smere predstavuje v podstate len stručné zhrnutie výsledku, nie zdôvodnený popis súdu prvého stupňa cesty k nemu, čo nie je v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku predpokladaný ani želaný stav.

Taktiež nie je z odôvodnenia napadnutým rozsudkom obžalovanému 1 uloženého trestu odňatia slobody úplne zrejmé (tu dáva odvolací súd za pravdu odvolaniu obžalovaného 1), prečo v rámci ukladania obmedzení/povinností počas skúšobnej doby s probačným dohľadom nebola daná možnosť obžalovanému počas skúšobnej doby získavať prostriedky na svoje živobytie výlučne inak, než tzv. závislou prácou, resp. prečo musí byť obžalovaný 1 v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia pracovne činným vždy (aj) cez zamestnanecký pomer (prípadne sa preukázateľ'ne uchádzať o zamestnanie). Nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, prečo súd prvého stupňa

v prípade obžalovaného 1, ktorý má byť podľa odvolania obžalovaného 1 samostatne zárobkovo činnou osobou (živnostníkom), okliešťa možnosť obžalovaného 1 získať legálnou cestou prostriedky na svoje živobytie výhradne inou legálnou cestou, než len cez zamestnanecký pomer. Ide pritom o pomerne závažný zásah do života/práv obžalovaného 1, ktorý ak by aj chcel/mohol/bol spôsobilý si zarábať výhradne inak, musel by súdu (resp. probačnému/mediačnému úradníkovi súdu) 5 rokov (nadbytočne) dokladovať aj existenciu vlastného zamestnaneckého pomeru či uchádzanie sa oň.

Dôvodnou je tiež odvolacia námietka obžalovaného 1 týkajúca sa uloženého zákazu požívania alkoholu počas skúšobnej doby – ak tu stíhaná trestná činnosť nemala žiaden súvis s požívaním alkoholu, bolo potrebným zo strany súdu prvého stupňa takýto zásah do prípadnej vôle obžalovaného 1 alkohol v budúcnosti požívať riadne vysvetliť s ohľadom na potrebu naplnenia účelu trestu u obžalovaného 1, k čomu však v napadnutom rozsudku nedošlo. Nie len obžalovaný 1, ale ani odvolací súd nevie z napadnutého rozsudku vyčítať, prečo by nemal obžalovaný 1 mať možnosť požívať alkohol, nech už je jeho požívanie pre ľudský organizmus akokoľvek škodlivé, ak jeho požívanie nemá žiaden súvis s tu stíhanou trestnou činnosťou a alkohol je legálne pre dospelú osobu dostupný.

Taktiež nie je odvolaciemu súdu úplne zrejmé, či je primeraným (a súd prvého stupňa to nijak bližšie v napadnutom rozsudku nezdôvodnil, len v podstate všeobecnou potrebou predchádzať bližšie nepomenovanému zlému/negatívnemu vplyvu daných osôb na obžalovaného 1) ukladať obžalovanému 1 z pohľadu naplnenia účelu trestu počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia aj zákaz styku s veľkým počtom v napadnutom rozsudku vymenovaných osôb (obžalovaný 2, svedkovia z tejto trestnej veci). To najmä, ak má ísť pri tu stíhanej trestnej činnosti u obžalovaného 1 o jednorazový exces z inak riadne vedeného života, kedy aj s ohľadom na súdom prvého stupňa aplikovaný inštitút mimoriadneho zníženia trestu zohľadňujúci osobu obžalovaného 1 a jeho doterajší život nie je zrejme daný významným predpokladom o opakovaní trestnej činnosti obžalovaného 1 ako v aspoň bežnej miere rozumne zmýšľajúceho človeka (opak z dokazovania totiž zrejme nevyplýval) pro kontakte s osobami vyskytnuvšími sa v rôznom procesnom postavení v tejto trestnej veci, a kedy najmä dodržiavanie daného zákazu je spôsobilé vytvárať dennodenný (a z pohľadu potrieb naplniť účel trestu u obžalovaného 1 rozhodne nie potrebný) stres na strane obžalovaného 1, či dané osoby čo i len náhodne stretne alebo nie, a ak áno, či bude vedieť vždy preukázať súdu absenciu svojej vôle k takému stretnutiu s danými osobami. Okrem toho, dané osoby nemusia ani len tušiť, že sa ich nejaký taký zákaz týka, čo tiež môže prispieť k výskytu situácií dopadajúcich nezavinene a neprimerane na ťarchu obžalovaného 1. Navyše, ak podľa názoru súdu prvého stupňa sa mali dané osoby, medzi ktoré súd zaradil aj obžalovaného 2, nie malou mierou pričiniť o to, že sa obžalovaný 1 dopustil tu stíhanej trestnej činnosti, nie je potom úplne zrejmé, či a ako dané súd prvého stupňa vyhodnotil aj na účely oslobodzujúceho výroku napadnutého rozsudku ohľadne obžalovaného 2, ktorého spod tu stíhanej trestnej činnosti, pre ktorú obžalovaného 1 uznal vinným, oslobodil (o akom zlom/negatívnom vplyve obžalovaného 2 na obžalovaného 1 súdu prvého stupňa uvažuje ostáva napadnutým rozsudkom nezodpovedané). Každopádne, uloženie takého obmedzenia/zákazu, nie je podľa názoru odvolacieho súdu v prípade obžalovaného 1 nevyhnutné/primerané/proporcionálne, súd prvého stupňa môže zvoliť aj iné, vhodnejšie obmedzenia/povinnosti (napr. psychologické poradenstvo ohľadne škodlivosti drog pre jednotlivca/spoločnosť, prípadne absolvovanie výchovného programu na danú tému, ak je taký v rámci probácie k dispozícii, atď.), než takýto široký a na ťarchu obžalovaného 1 (či na ťarchu riadneho plnenia povinností probačným/mediačným úradníkom a kontroly obžalovaného 1) len veľmi ťažko odsledovateľný zákaz styku s veľkým počtom osôb.

Úlohou odvolacieho súdu nie je dotvárať absentujúcu argumentáciu či úvahy súdu prvého stupňa, ktoré ho viedli k napadnutému rozsudku, tu najmä k uloženiu podmieneného trestu odňatia slobody v jeho súdom prvého stupňa zvolenej výmere (vrátane určenej skúšobnej doby a obmedzení/povinností počas nej), nakoľko jeho úlohou je primárne prieskum odvolacími námietkami napadnutých, z napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku vyčítateľných úvah súdu prvého stupňa, čo však s ohľadom na vyššie uvedené tu nebolo dosť dobre možné.

Pokiaľ ide o uložený trest prepadnutia v napadnutom rozsudku menovaných vecí, z odvolania obžalovaného 1 (ako i jeho vyjadrenia k odvolaniu prokurátora) ako i odvolania prokurátora pre odvolací súd plynie, že sa so závermi súdu prvého stupňa v tomto ohľade dané procesné strany stotožňujú, nijak dané nenamietajú, preto odvolací súd sa v tejto súvislosti obmedzí len na dané strohé konštatovanie, avšak s odporúčaním pre prípadné budúce ukládanie daného druhu trestu obžalovanému

1 meritórnym rozhodnutím súdu prvého stupňa v čase po návrate veci z tohto odvolacieho konania, a to bližšie/detailnejšie odôvodniť splnenie zákonných podmienok a potrebu ukladania tohto druhu trestu obžalovanému 1, t. j. z ktorých konkrétnych na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov plynú súdom prvého stupňa nateraz len veľmi stručne formulované závery v tomto smere uvedené v poslednom odseku na strane 29 napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia uloženia daného druhu trestu by malo byť zrejmé (čo tu úplne nateraz nie je), ktoré skutkové zistenia a právne úvahy súdu ukázali potrebu jeho uloženia, za súčasného naplnenia zákonných podmienok pre uloženie takého druhu trestu (§ 60 Trestného zákona). Opätovne, aj tu súd prvého stupňa len stroho popísal výsledok, no pozabudol uviesť/opísať cestu, ktorá ho k nemu viedla.

Odvolací súd týmto nijak neprikazuje súdu prvého stupňa, aké skutkové zistenia má z pred ním vykonaného dokazovania urobiť a aké právne závery o nich z daného vyvodiť, a napokon ani neprikazuje ukladať konkrétny druh trestu obžalovanému či ich kombináciu, ani tu neurčuje, aký spôsob výkonu toho ktorého trestu má súd prvého stupňa zvoliť. No v odôvodnení výroku o uložení trestu obžalovanému 1 je potrebné pre procesné strany poznateľne a pre odvolací súd preskúmateľne vysvetliť, že práve súdom prvého stupňa zvolený trest/kombinácia trestov a spôsob ich výkonu sú v zmysle § 33a, § 34 Trestného zákona práve tým/tými, ktorý/ktoré je/sú s ohľadom na konkrétne výsledky dokazovania v tejto trestnej veci už spôsobilý/é naplniť účel trestu u obžalovaného 1. V prípade aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu (nech aj podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, t. j. nie len podľa ods. 5 daného ustanovenia) je potrebné tiež poznateľne/preskúmateľne vysvetliť, ktoré sú to tie z vykonaného dokazovania súdom identifikované okolnosti prípadu a/alebo pomery páchatel'a, pre ktoré by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo neprimerane prísne a pre ktoré na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. V tejto súvislosti nie je vylúčené a javí sa byť osožným na účely dokazovania/ukladania trestu obžalovanému 1 (okrem aktualizovaných lustrácií o jeho osobe) oboznámiť aj doterajší priebeh probácie obžalovaného 1 pri náhrade väzby cez pripojenie/ oboznámenie príslušného probačného spisu probačného a mediačného úradníka; nemenej osožným môže byť aj oboznámenie listín ohľadne aktuálnej zárobkovej činnosti obžalovaného 1 (ako dokladal obžalovaný pri svojom odvolaní resp. v rámci odvolacieho konania).

Tu napokon dáva odvolací súd do pozornosti súdu prvého stupňa nemenej dôležitú skutočnosť, a to že po návrate tejto trestnej veci z toho odvolacieho konania je bez meškania potrebné rozhodnúť o žiadosti obžalovaného 1 v zmysle § 82 ods. 2 Trestného poriadku. Ide o žiadosť obžalovaného 1 o zrušenie obmedzení/povinností zo dňa 11.05.2024, doručená súdu prvého stupňa dňa 13.05.2024 (č. l. 1192 spisu), o ktorej dosiaľ súdom prvého stupňa (ako je už naznačené vyššie v texte) rozhodnuté nebolo (pričom odvolací súd nie je súdom, ktorému bola taká žiadosť tu adresovaná a ktorý by o nej mal aktuálne v prvom stupni rozhodnúť), kedy tak obmedzenia/povinnosti/dohľad probačného/mediačného úradníka pri náhrade väzby trvali/trvajú bez ich prieskumu na základe danej žiadosti až doposiaľ. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že nie je vylúčené v ďalšom konaní premietnuť dané pochybenie súdu prvého stupňa aj do výroku o treste obžalovaného 1 v ďalšom meritórnym rozhodnutí súdu prvého stupňa, a to na jeho prospech, a daným skompenzovať z pohľadu priebehu trestného procesu a jeho dĺžky, a tým zásahu do práv obžalovaného 1, neželaný indiferentný postoj súdu k danej žiadosti a ňou iniciovanému prieskumu dôvodnosti pretrvania uložených obmedzení/povinností či samotného dohľadu probačného a mediačného úradníka pri náhrade väzby obžalovaného 1.

Pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaného 2 v napadnutom rozsudku, t. j. obžalovaného 2 spod obžaloby oslobodzujúci výrok II. napadnutého rozsudku, vlastné zhodnotenie vykonaného dokazovania a úvahy súdu prvého stupňa, ktoré ho viedli k oslobodzujúcemu výroku napadnutému rozsudku vo vzťahu k obžalovanému 2 predstavujú posledné dve strany napadnutého rozsudku (č. l. 1483 až 1484), kedy súd prvého stupňa uzavrel (čo do otázky ne/viny obžalovaného 2), že (zostručnené/zosumarizované) - z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, že sa tu stíhanej trestnej činnosti dopúšťal (aj) obžalovaný 2. - vo výpovediach obžalovaného 1 a svedkov F. a F. G., ako boli prezentované v tu prejednávanej trestnej veci ako i v trestnej veci vedenej pred súdom prvého stupňa pod sp. zn. 108T/1/2024, sa vyskytli výrazné nezrovnalosti, pričom dané osoby ako jediné vypovedali v neprospech obžalovaného 2, zaistená elektronická komunikácia medzi obžalovanými sa týkala primárne vzájomného stretávania sa, záznamy z vykonaného sledovania potvrdili tiež len vzájomné stretávanie sa obžalovaných. Nebolo preukázané, že by medzi obžalovanými existovala dohoda ohľadne ich spolupráce či delenia zisku.

- ak o trestnej činnosti obžalovaného 2 vypovedali aj iní svedkovia, tak na výpoveď svedkyne A. A. súd prvého stupňa nemohol prihliadať, nakoľko jej výsluch nebol vykonaný zákonným spôsobom (totož k jej výsluchu v prípravnom konaní nebol pribratý psychológ, čo spôsobilo nezákonnosť daného dôkazu). Ak svedkyňa H. I. vypovedala, že si 2x od obžalovaného 2 kúpila drogy a on sa priznal, že jej len odovzdal drogy, tak to boli drogy od obžalovaného 1, ktorý jej ich nemohol priniesť sám. Ak svedok I. J. uviedol, že 2x sa stalo, že si kupoval za prítomnosti obžalovaného 2 drogy od obžalovaného 1, dané nepotvrďuje, že by na predaji drog/trestnej činnosti akokoľvek participoval obžalovaný 2, nakoľko z iných dôkazov (elektronická komunikácia) vyplynulo, že obžalovaní spolu trávili veľa času (mohol sa teda pri obžalovanom 1 objaviť aj pri obžalovaným 1 páchanej tu stíhanej trestnej činnosti). Svedok H. K. mal len od obžalovaného 1 sprostredkované informácie, že obžalovaný 2 predával drogy (mefedrón, marihuana). Svedok K. L. mal taktiež len od obžalovaného 1 sprostredkované informácie, že drogy má obžalovaný 1 od obžalovaného 2. Žiaden zo svedkov výslovne nevypovedal, že by obžalovaný 2 predával drogy.

- síce u obžalovaného 2 boli zaistené drogy (mefedrón), no nebolo preukázané, že by v spolupáchateľstve s obžalovaným 1 predával drogy. Navyše, zaistené drogy boli skúmané KEÚ PZ, kedy vypracovaný znalecký posudok neobsahoval výsledky toxikologického skúmania vzoriek, čo nebolo možné sanovať dodatočným zaslaním podkladov od znalkyne, z ktorej výsluchu vyplynulo aj to, že skúmané vzorky boli skúmaním zlikvidované a ponechaný zvyšok nie je postačujúci na ďalšie znalecké skúmanie. Nebolo tak preukázané, že išlo pri zaistenej látke skutočne o drogu (mefedrón).

- ak aj obžalovaný 2 potvrdil, že 5x až 6x sa stretol so svedkom F. G. za účelom kúpy drogy (mefedrón), tento svedok nikdy nepreveroval, či predával obžalovanému 2 skutočne drogu (mefedrón). Znalkyňa síce k nejakým znaleckým záverom dospela, no do znaleckého posudku neuviedla postup, cez aký k nim dospela.

- po súhrnnom vyhodnotení pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania nemožno konštatovať spáchanie skutku obžalovaným 2 (len indície samotné nestačia na odsudzujúci výrok rozsudku, pričom obžalobne prezentované tvrdenia nedosiahli po dokazovaní na hlavnom pojednávaní kvalitu preukázaných skutočností, ale len kvalitu indícií).

Nielen prokurátor, ale aj odvolací súd je názoru, že takto koncipované zdôvodnenie napadnutého rozsudku nenapĺňa s ohľadom na komplexnosť/obšírnosť pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania (t. j. výpovede jednotlivých obžalovaných, výpovede svedkov, výsledky znaleckého skúmania, oboznámené listinné dôkazy atď.) kritériá zakotvené v § 168 ods. 1 Trestného poriadku pre odôvodnenie súdneho rozhodnutia v trestnej veci. Súd prvého stupňa totiž, ako sa s ohľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku dôvodne javí nielen prokuratúre, ale i odvolaciemu súdu,

- selektívne/od zvyšných pred súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov nedôvodne izolovane argumentuje informáciami plynúcimi z vykonaného dokazovania v podstate výlučne v prospech obžalovaného 2,

- a súčasne buď nepriznáva dôkaznú použiteľnosť alebo umelo dáva do úzadia tie informácie plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré podporujú (či už úplne alebo len čiastočne) obžalobné tvrdenia prokuratúry ohľadne tu žalovanej trestnej činnosti, kladenej za vinu (aj) obžalovanému 2.

Trestný proces kladie na plecia konajúceho súdu v trestnej veci (okrem iného) posúdiť/vyhodnotiť na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy a informácie z nich plynúce nie len jednotlivo, ale i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). Ako bolo už spomenuté vyššie, ďalšou povinnosťou kladenou na plecia súdu je povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutie/rozsudok v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Napadnutý rozsudok nie je výsledkom podriadenia sa súdu prvého stupňa týmto svojim povinnostiam.

Súd prvého stupňa vymenoval postupne niektoré jednotlivé dôkazy, z ktorých podľa jeho názoru neplynie páchanie nielen stíhanej, ale ani žiadnej inej trestnej činnosti (pri zachovaní tzv. jednoty skutku) obžalovaným 2. Odvolací súd dáva za pravdu súdu prvého stupňa, že pri nazeraní na informácie plynúce z niektorých, súdom prvého stupňa zvolených, dôkazov výsostne jednotlivo, taký záver nie je vylúčený, je možný. Súd prvého stupňa však vôbec v napadnutom rozsudku nevysvetlil, ako dospel k záveru o nutnosti oslobodiť obžalovaného 2 spod obžaloby v tejto trestnej veci aj pri súhrnnom posúdení jednotlivých pred súdom vykonaných dôkazov (t. j. nie len pri ich jednotlivom posúdení, ako učinil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku), v podobe

- výpovede obžalovaného 1 na hlavnom pojednávaní, ktorý vypovedá o drogovej trestnej činnosti obžalovaného 2, vrátane informácií plynúcich z postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítanej výpovede obžalovaného 1 z prípravného konania (č. l. 96 až 98, ide o výpoveď v procesnom

postavení obvineného). Tu však odvolací súd upozorňuje, že nebol správny ten procesný postup súdu prvého stupňa (aj keď na popud/návrh obhajoby) a je na ťarchu správnosti postupu súdu prvého stupňa, ak postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku súd prvého stupňa za účelom odstránenia tzv. rozporov vo výpovedi obžalovaného 1 na hlavnom pojednávaní nechal prečítať a bral do úvahy aj výpoveď obžalovaného 1 z č. I. 12 až 13 spisu z času, kedy mu ešte nebolo vznesené obvinenie a bol v postavení svedka resp. zadržanej/podozrivej osoby (viď č. I. 712, stranu 12 zápisnice o termíne hlavného pojednávania zo dňa 10.07.2023). Obžalovaný 1 totiž v čase spisania zápisnice danej z č. I. 12 až 13 nebol v procesnom postavení obvineného, danú zápisnicu (ani na návrh obhajoby) nie je možné použiť pre postup podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku; k tomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.10.2018 sp. zn. 1 TdoV 9/2017, dohľadateľné aj pod č. R 97/2018. Ak v tomto konkrétnom prípade mal záujem súd prvého stupňa právnym záverom plynúcim z daného judikátu konkurovať a tým ho prekonať, čo samozrejme odvolací súd nevyklučuje ako možné, bolo potrebné dané v napadnutom rozsudku podrobne vysvetliť/obhájiť, k čomu však ani zďaleka nedošlo.

- na hlavnom pojednávaní prečítanej výpovede obžalovaného 2 z prípravného konania, ktorý mal priznať zadovážovanie si drog od obžalovaného 1 pre vlastnú potrebu (u obžalovaného 2 zaistený mefedrón si v ten deň mal kúpiť od obžalovaného 1), pričom mal potvrdiť, že zanesol od obžalovaného 1 plastovú škatuľku svedkyňi H. I..
- výsledkov znaleckého skúmania u obžalovaných zaistených látok (podľa obžaloby drog), vykonaného zo strany KEÚ PZ, kedy materiál zaistený u obžalovaného 2 obsahoval podľa znaleckých zistení necelé 4 gramy mefedrónu so stopovými (t. j. nezmerateľnými hodnotami) kofeínu, kedy aj podľa podrobného vyjadrenia/výpovede znalkyne na hlavnom pojednávaní (i) išlo v podstate o tzv. čistý mefedrón (bez významnej prímеси), (ii) na identifikáciu mefedrónu sa použila akreditovaná metóda kapilárnej plynovej chromatografie v kombinácii s hmotnostnou spektrometriou, (iii) v znaleckom posudku sa uvádzajú len závery znaleckého skúmania, nie záznamy z meraní počas neho (ktoré však boli súdu prvého stupňa dodatočne doložené a vykonané ako listinný dôkaz, viď nižšie v texte), a (iv) z každého skúmaného materiálu je uchovaná tzv. analytická vzorka určená pre potreby trestného konania. Tu odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa riadne nezodôvodnil, prečo by výsledky tohto znaleckého skúmania zaisteného materiálu (podľa obžaloby drog) v tejto trestnej veci nemali byť pre otázku ne/viny obžalovaného 2 či zdokladovania obžalobných tvrdení relevantnými (súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku totiž ani neuvádza, že by výsledky tohto znaleckého skúmania boli v akomkoľvek ohľade nesprávnymi), kedy ak aj neboli súčasťou znaleckého posudku záznamy z priebehu znaleckého skúmania, tie boli súdu prvého stupňa dodatočne doložené na č. I. 1195 až 1237 a boli ako listinný dôkaz súdom prvého stupňa aj oboznámené na hlavnom pojednávaní dňa 02.07.2024 na č. I. 1265; pritom navyše tzv. analytická vzorka skúmaného materiálu sa podľa vyjadrenia znalkyne uchováva (pre potreby trestného konania a teda dôvodne prezumovane na účely preskúmateľnosti znaleckých záverov). Pokiaľ súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku uzavrel, že absenciu záznamov z priebehu znaleckého skúmania ako príloh znaleckého posudku nebolo možné konvalidovať dodatočným predložením takých záznamov súdu (ktoré však súd ako listinný dôkaz napokon aj tak vykonal), neuvádza, na základe čoho dospel k takému právnemu záveru, z akých zákonných ustanovení ktorého právneho predpisu či dostupnej judikatúry k danej otázke dané plynie (najmä, ak znalkyňa aj k tejto veci na hlavnom pojednávaní podrobne vypovedala, viď napr. zápisnicu z termínu hlavného pojednávania konaného dňa 14.05.2024 na č. I. 1186 až 1189). Ide vo svojej podstate o strohé, nijak nezodôvodnené a teda nepreskúmateľné tvrdenie súdu prvého stupňa. Pokiaľ súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku de facto uzavrel, že nie je možné vykonať ďalšie znalecké skúmanie ohľadne zaisteného materiálu (v obžalobe tvrdených drog, zaistených u obžalovaných), odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako má tento záver súdu prvého stupňa vôbec dopad na otázku ne/viny obžalovaného 2, ak ani súd prvého stupňa neoznačil z nejakého dokazovaním preukázaného či aspoň ním tvrdeného dôvodu výsledky pred ním prezentovaného znaleckého skúmania u obžalovaných zaisteného materiálu za chybné/nesprávne (nateraz totiž správnosť znaleckých zistení podľa všetkého naštartená vôbec nie je) a z čoho presne taký záver plynie – znalkyňa pred súdom prvého stupňa totiž uviedla (viď č. I. 1189), že bez záznamov (ktoré však o priebehu znaleckého skúmania boli dodatočne súdu doložené, t. j. sú existujúce) alebo bez zaistených stôp (ktoré však neboli zlikvidované ako uviedla celé, nakoľko sa uchováva tzv. analytická vzorka pre potreby trestného konania a teda prezumovane kontrolného znaleckého skúmania) by iný znalec nevedel dôjsť k rovnakým znaleckým záverom ako ona. Z daného sa odvolaciemu súdu nejaví, že by v konaní bola správnosť daných znaleckých zistení relevantným spôsobom spochybnená (súd prvého stupňa tým nedôvodí), a že by prípadné kontrolné znalecké skúmanie objektívne nebolo možné (ak existujú záznamy z priebehu znaleckého skúmania a aj tzv. analytické vzorky zaisteného materiálu).

- na hlavnom pojednávaní prečítanej výpovede svedkyne A. A., k prečítaniu výpovede z prípravného konania (z času po vznesení obvinenia obžalovanému 2) ktorej bol obžalovaným 2 udelený súhlas (č. l. 729 a č. l. 799 spisu); pri jej výsluchu v prípravnom konaní bola prítomná obhajoba. Daná svedkyňa vypovedá o trestnej činnosti aj obžalovaného 2. Pokiaľ súd prvého stupňa vylúčil procesnú využiteľnosť danej svedeckej výpovede s tým odôvodnením, že pri výsluchu danej (v tom čase) neplostej svedkyne (priateľky obžalovaného 1) v prípravnom konaní nebol prítomný psychológ, s názorom súdu prvého stupňa odvolací súd nesúhlasí. Daná svedkyňa mala totiž v čase predmetného výsluchu cca 17,5 roka (č. l. 152 spisu; t. j. išlo už skôr o mladú dospelú osobu, než malé dieťa, kedy možno predpokladať istú mieru vyspelosti a schopnosti zvládnuť výsluch v trestnom konaní; opak v napadnutom rozsudku vysvetlený nebol), pričom ustanovenia § 135 Trestného poriadku (účinné či už v čase predmetného výsluchu v decembri 2022, alebo účinné aktuálne) smerujú primárne za účelom ochrany svedka (osoby mladšej ako 18 rokov) pred následkami v danom ustanovení uvedenými (tu najmä v podobe nepriaznivého vplyvu na jej duševný/mravný vývoj, či v podobe vystavenia riziku tzv. druhotnej viktimizácie). Pri výsluchu prítom v prípravnom konaní bola prítomná aj obhajoba, no tiež zákonný zástupca svedkyne. Len pre absenciu psychológa pri danom výsluchu nemožno podľa názoru odvolacieho súdu automaticky hovoriť o porušení práv obhajoby a nezákonnosti/nepoužiteľnosti daného dôkazu voči obžalovanému 2, čo samozrejme nevylučuje pochybenie na ľarchu práv svedkyne (nejde však v takom prípade ale o práva obhajoby), nápravy či kompenzácie ktorého by sa ona mohla domáhať. Súd prvého stupňa nijak v napadnutom rozsudku nevysvetlil, v čom vidí nutnosť ním uvádzanej prítomnosti psychológa pri výsluchu danej svedkyne, teda že ide o prípad svojou povahou spadajúci pod aplikáciu § 134 až § 135 Trestného poriadku (najmä s ohľadom na vek danej svedkyne v čase výsluchu), a ako prípadné pochybenie orgánov činných v trestnom konaní (v podobe nezabezpečenia psychológa) negatívne ovplyvnilo procesné postavenie obžalovaného 2 (t. j. jeho obhajobné práva) do takej miery, že predmetná svedecká výpoveď je ako celok absolútne nepoužiteľná (napr. či bola v dôsledku neprítomnosti psychológa výpoveď svedkyne nejako manipulovaná, niekým ovplyvnená, neúplná či skreslená? Na nič také súd prvého stupňa odpoveď nedáva, pričom ide o legitímne otázky, ak súd prvého stupňa vidí nezákonnosť danej svedeckej výpovede ako celku len z dôvodu absencie psychológa, ktorého prítomnosť má za cieľ primárne ochranu svedka a zachovanie prostredia vhodného pre nerušený priebeh výpovede, nie ochranu obvineného).

- na hlavnom pojednávaní za súhlasu procesných strán prečítanej výpovede svedkyne H. I., ktorá výpoveď bola v prípravnom konaní učená za prítomnosti obhajoby, a ktorá svedkyňa vypovedá o tom, ako jej 2x zásielku drog od obžalovaného 1 priniesol obžalovaný 2, za čo ona aj dala peniaze.

- na hlavnom pojednávaní za súhlasu procesných strán prečítanej výpovede svedka K. L., ktorá výpoveď bola v prípravnom konaní učená za prítomnosti obhajoby, a ktorý svedok vypovedá o tom, že sa mu obžalovaný 1 zdôveril o drogovej trestnej činnosti obžalovaného 2 (následne tento svedok pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 4.11.2023, vid' č. l. 945, na danom v podstate zotrval). Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nevysvetlil, v čom je táto výpoveď, aj keď „len“ z počutia, no v mozaike ostatných dôkazov, nedôveryhodná (t. j. vo svetle súhrnu iných dôkazov vykonaných pred súdom). Obdobne dané platí aj o na hlavnom pojednávaní za súhlasu procesných strán prečítanej výpovedi svedka M. L., ktorý danú svoju výpoveď de facto potvrdil aj na hlavnom pojednávaní (dňa 11.03.2024, č. l. 1143 až 1144 spisu).

- na hlavnom pojednávaní za súhlasu procesných strán prečítanej výpovede svedka I. J., ktorá výpoveď bola v prípravnom konaní učená za prítomnosti obhajoby, a ktorý svedok vypovedá o tom, že pri predaji drog obžalovaným 1 bol vedľa neho prítomný i obžalovaný 2. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku svoj názor o tom, že jednoduché postávanie pri obžalovanom 1, s ktorým obžalovaný 2 mal tráviť veľa času, nijak nedokladuje akúkoľvek účasť obžalovaného na žalovanej trestnej činnosti, nevysvetlil s ohľadom na mozaiku/súhrn zvyšných pred súdom vykonaných a tu stručne v odrážkach uvedených dôkazov.

- výpovedí svedkov F. a F. G. učených na hlavnom pojednávaní (dňa 28.02.2024, č. l. 1134 až 1142 spisu), ktorí v súhrne vypovedajú o drogovej trestnej činnosti aj obžalovaného 2 (vrátane spolupráce oboch obžalovaných). Pokiaľ súd prvého stupňa uvádza, že v dôsledku (súdom prvého stupňa v podstate nezdôvodnenej) nevyužiteľnosti vyššie uvedených výsledkov znaleckého skúmania či absencie analýzy materiálu, ktorý si v minulosti obžalovaný 2 mal (aj od svedka G.) zaobstarávať (t. j. že nikto z nich si nepodrobil chemickej analýze materiál medzi nimi distribuovaný opakovane ako drogu), nebolo preukázané, že obžalovaný 2 nielen obchodoval, ale i prechovával drogy (mefedrón), napriek tomu, že on sám priznal zaobstarávanie si drogy (pre vlastnú potrebu), tak z vykonaného dokazovania nateraz podľa názoru odvolacieho súdu neplynie (a súd prvého stupňa dané ani netvrdí) absencia zdravého úsudku u obžalovaných či v trestnom konaní vypočutých svedkov ohľadne (aj opakovanej) distribúcie

materiálu s nimi žiadanými účinkami na ľudskú psychiku. Dané závery súdu prvého stupňa je preto nutné nateraz odmietnuť ako predčasné (s ohľadom na vykonané dokazovanie riadne nezdôvodnené, javiace sa ako nesprávne).

- ďalších pred súdom prvého stupňa vykonaných, a aj v odvolaní prokurátora menovaných dôkazov (výstupy zo sledovania osôb, výstupy zo znaleckého skúmania telefónu, atď.)

Vo svetle vyššie uvedeného sa totiž argumentácia súdu prvého stupňa vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný 2 spod obžaloby oslobodený, dôvodne javí nie len prokurátorke, ale i odvolaciemu súdu ako neprípustne selektívna, nedostatočná/útržkovitá a vo výsledku, ktorým je oslobodenie obžalovaného 2 spod obžaloby, ako nevyhnutne predčasná.

Pokiaľ súd prvého stupňa pre účely napadnutého rozsudku vychádzal z tu učinenej výpovede obžalovaného 1 a zároveň učinenej aj v inej trestnej veci, avšak tam v pozícii svedka (viď č. I. 1051 spisu, vykonané na hlavnom pojednávaní ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku), a ak vychádzal na účely napadnutého rozsudku z výpovedí tu svedkov F. a F. G., no tiež z ich výpovedí v procesnom postavení obvinených v inej trestnej veci (viď č. I. 1051 spisu, vykonané na hlavnom pojednávaní ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku; iná trestná vec bola vedená pred súdom prvého stupňa pod sp. zn. 108T/1/2024),

- pričom ich súd prvého stupňa v ich súhrne zhodnotil ako obsahujúce výrazné nezrovnalosti, žiadne také nezrovnalosti súd prvého stupňa neuvádza, nevysvetľuje teda ani, aké a v čom nezrovnalosti vôbec spočívajú a s akým dopadom na tu prejednávanú trestnú vec. Súd prvého stupňa pre odvolací súd nepreskúmateľným spôsobom a pre procesné strany nepoznatelným spôsobom uviedol v napadnutom rozsudku len svoj strohý záver ohľadne dôveryhodnosti daných výpovedí, avšak nie svoju cestu k nemu.

- súd prvého stupňa nijak nevysvetlil (nech už daný postup navrhla ktorákoľvek z procesných strán, kedy zákonnosť trestného procesu neurčuje procesná strana, ale Trestný poriadok a k nemu dostupná judikatúra), či vôbec a prečo je možné použiť pre účely dokazovania v tu prejednáwanej trestnej veci cez ich oboznámenie napr. aj prostredníctvom § 269 Trestného poriadku zápisnice o výsluchu osôb v úplne inom procesnom postavení z inej trestnej veci, než aké procesné postavenie majú v tu prejednáwanej trestnej veci (s tým, aby sa k danému obsahu aj prípadne vyjadrili v rámci akéhosi odstraňovania rozporov v jednotlivých výpovediach). To najmä, ak platí v rámci jednej trestnej veci judikovaný tzv. princíp nezameniteľnosti aktuálneho procesného postavenia vypočúvanej osoby (k tomu opätovne viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.10.2018 sp. zn. 1 Tdov 9/2017, dohľadateľné aj pod č. R 97/2018). Odvolací súd nevie zavrieť dvere vývoju judikatúry, no ak chcel súd prvého stupňa konkurovať existujúcej judikatúre, prípadne vysvetliť, že daná sa na predmetnú procesnú situáciu nevzťahuje, bolo potrebné dané v napadnutom rozsudku vysvetliť/zdôvodniť, čo sa však nestalo, preto daný procesný postup súdu prvého stupňa nie je preskúmateľný (súdu prvého stupňa ho nezdôvodnil).

- a napokon bolo potrebné daný spis z inej trestnej veci (vednej pred súdom prvého stupňa pod sp. zn. 108T/1/2024), čiastočne oboznámený (listiny z vyšetrovacieho spisu) v rámci dokazovania pred súdom prvého stupňa (viď zápisnicu z termínu hlavného pojednávania konaného dňa 16.01.2025, č. I. 1377 až 1378 spisu), ponechať pripojený resp. opätovne ho pripojiť (ak bol medzičasom z akéhokolvek dôvodu odpojený, viď doručku na č. I. 1485 spisu) aj pre účely prieskumu napadnutého rozsudku (a konania, ktoré mu predchádzalo) v rámci odvolacieho konania.

Odvolací súd síce dáva za pravdu súdu prvého stupňa, že odsudzujúci rozsudok súdu je bezvýhradne podmienený neochvejnou istotou o tom, že sa žalovaný skutok stal, ten naplnil všetky zákonné znaky trestného činu a že ho spáchal trestne zodpovedný obvinený/obžalovaný. Odvolací súd ani nemôže imperatívne uložiť súdu prvého stupňa, k akým skutkovým a právnym záverom má dospieť na základe posúdenia informácií plynúcich z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania, ani teda, ako má pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy súd prvého stupňa hodnotiť a ani k akému záveru o ne/vine má dospieť (k tomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011 sp. zn. 2 To 8/2010, v zmysle ktorého, okrem iného, „ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané..., môže odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať závažné pokyny“). V tejto trestnej veci iniciovanej obžalobou a napokon aj vo vyjadreniach procesných strán (vrátane ich odvolaní) však boli nastolené legitímne otázky tejto trestnej veci (tohto sporu medzi obžalobou a obhajobou), na ktoré však napadnutý rozsudok nedáva podľa názoru odvolacieho súdu odpovede buď žiadne, alebo len čiastočné, neumožňujúce urobiť záver o zákonnosti napadnutého rozsudku.

Totíž, pri kreovaní meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa bolo potrebné brať do úvahy všetky (a len) pred súdom prvého stupňa v rámci dokazovania zákonne vykonané dôkazy, na tie nahliadať nie len jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti (ako na jeden súhrnný celok, mozaika), t. j. nie izolovane/selektívne z nich vyzdvihnúť informácie v znejúce len prospech toho ktorého obžalovaného (a v podstate opomínajúc tie v jeho neprospech). A ak sú prípadne niektoré výpovede alebo ich časti podľa názoru súdu prvého stupňa nedôveryhodné (vo svetle zvyšných pred súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov, pri vzájomnej konkurencii z nich plynúcich informácií), prípadne neobstoja vo svetle informácií plynúcich z iných pred súdom vykonaných dôkazov, takýto záver súdu je potrebné náležite v meritórnom rozhodnutí súdu prvého stupňa uviesť, vysvetliť resp. zdôvodniť, aby čitateľ súdneho rozhodnutia mohol poznať myšlienkové úvahy a dôvody, ktoré súd k jeho rozhodnutiu viedli.

V rámci vlastnej rozhodovacej úvahy bolo teda povinnosťou súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku konkretizovať svoj (skutkový aj právny) pohľad na vec spôsobom, ktorý by umožnil procesným stranám poznať odpoveď na otázku „prečo a na základe čoho rozhodol súd tak, ako rozhodol“. Inak totiž nemajú procesné strany možnosť poznať dôvody napadnutého rozsudku. Odôvodnenie rozhodnutia nesmie byť čo do vlastných úvah súdu strohé/všeobecné, a už vôbec nie opomínajúce vysvetliť výslednú úvahu súdu v konkurencii dôkazov znejúcich tak v prospech, ako i v neprospech toho ktorého obžalovaného. Ústavne garantovaným právam procesných strán (tu tak strane obhajoby, ako i obžaloby) na spravodlivý proces zodpovedá povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť a v tom rámci sa adekvátne, čo do myšlienkových konštrukcií racionálne a logickým spôsobom vysporiadať s pred súdom vykonanými dôkazmi vo svetle obhajobných či obžalobných tvrdení procesných strán (k tomu viď napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.10.2014, sp. zn. I. ÚS 472/2014). Je povinnosťou súdu poskytnúť príležitosť procesným stranám porozumieť rozhodnutiu súdu, pričom pre presvedčivosť a celkovú spravodlivosť rozhodnutia je tiež zásadné, ako súd hodnotí informácie zistené z vykonaných dôkazov. V hodnotiacich úvahách sa totiž odкрýva vlastná myšlienková činnosť súdu, ktorá by mala byť v priamej príčinnej súvislosti s výrokovou časťou rozhodnutia. V nej súd procesným stranám spravidla oznamuje, čo z jednotlivých informácií pre neho vyplýva, čo jednotlivé informácie dokazujú, prečo niektoré informácie považuje za presvedčivé či vierohodné a iné nie, aký má postoj v kontexte zistených informácií k hlavným obhajobným argumentom obžalovaného či hlavným obžalobným argumentom prokurátora, vlastnými úvahami potom súd hodnotí právne aspekty takých argumentov (k tomu viď napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.09.2022, sp. zn. I. ÚS 296/2022).

Tiež, ak súd prvého stupňa odmietne vykonať procesnou stranou navrhnutý dôkaz, na ktorého vykonaní ona trvá (viď napr. stranu 3 zápisnice o termíne hlavného pojednávania konanom dňa 11.02.2025, č. I. 1453), je vhodné a pre presvedčivosť rozhodnutia potrebné, aby v napadnutom rozsudku svojej procesný postup podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku súd aj zdôvodnil (to bez ohľadu na to, či daná procesná strana sa vzdala odvolania proti napadnutému rozsudku alebo nie).

Pokiaľ teda prokurátor vo svojom odvolaní vytýka napadnutému rozsudku, že súd prvého stupňa ho (aj) vo vzťahu k výroku II., ktorým bol obžalovaný 2 spod obžaloby v tejto trestnej veci oslobodený, neodôvodnil v súlade so zákonom resp. ústavne konformným spôsobom, táto odvolacia námietka je dôvodná a má za následok zrušenie napadnutého rozsudku v príslušnom rozsahu a to pre jeho nepreskúmateľnosť, t. j. z dôvodu nedostatku náležitého odôvodnenia (na danom závere nič nemení ani spokojnosť obhajoby obžalovaného 2 s napadnutým rozsudkom, ako plynie z jeho vyjadrenia k odvolaniu prokurátora). Pritom odvolacím súdom zistené a vyššie uvedené chyby/vady napadnutého rozsudku, nebolo možné zo strany odvolacieho súdu nijak napraviť tak, aby mohol o veci samej odvolací súd sám rozhodnúť (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokovoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací

súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 326 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o odvolaní rozhoduje odvolací súd na verejnom zasadnutí, pričom aj na neverejnom zasadnutí môže urobiť rozhodnutie (okrem iných aj) podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku, ak je zrejmé, že chybu nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd

- podľa 321 ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného zrušil napadnutý rozsudok v jeho časti I., a to konkrétne vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému 1, a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a o nej rozhodol.

- podľa 321 ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného zrušil napadnutý rozsudok v jeho časti II., a to konkrétne vo výroku, ktorým bol obžalovaný 2 spod obžaloby oslobodený, a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a o nej rozhodol.

Úlohou súdu prvého stupňa po vrátení veci z tohto odvolacieho konania bude

- dostatočným a ústavne akceptovateľným spôsobom sa vysporiadať s rozhodnou argumentáciou strán v konaní v tom zmysle, aby odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa spĺňalo všetky atribúty vyžadované Trestným poriadkom (najmä § 168 ods. 1 Trestného poriadku); do úvahy bude musieť vziať aj argumentáciu procesných strán z aktuálneho odvolacieho konania, a s tou sa riadne vysporiadať. Nie je vylúčené vykonať aj ďalšie dokazovanie (ako je naznačené v texte vyššie), či už v rozsahu dôvodných dôkazných návrhov procesných strán, alebo také, ktorého potreba vyplynie z dosiaľ vykonaného či po tomto uznesení odvolacieho súdu prípadného doplneného dokazovania, a zákonným spôsobom sa vysporiadať aj s ostatnými dôkazmi, doposiaľ zabezpečenými, ktoré majú vzťah k posudzovanej veci. Pri tom je potrebné vykonať prípadné ďalšie dôkazy zákonným, Trestným poriadkom predpokladaným spôsobom, a len takto vykonané dôkazy brať do úvahy pri kreovaní vlastného meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa.

- následne vyhodnotiť jednotlivé vykonané dôkazy samostatne i v ich súhrne s ostatnými pred súdom vykonanými dôkazmi, a na základe takto zisteného skutkového stavu dospieť k správnym skutkovým zisteniam a k správnej právnej kvalifikácii o nich, berúc do úvahy v odvolacom konaní prezentované námietky/argumenty procesných strán, s ktorými bude potrebné sa tiež zo strany súdu prvého stupňa vysporiadať (vo svetle tohto uznesenia odvolacieho súdu), nakoľko dané námietky/argumenty tvoria inherentnú súčasť pred súdom realizovaných práv procesných strán. Až potom môže objektívne konajúci súd prvého stupňa rozhodnúť (i) o zákonom/primeranom/spravodlivom treste pre obžalovaného 1, resp. rozhodnúť, (ii) či obžalovaný 2 po subjektívnej ako aj objektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu stíhaného trestného činu, prípadne iného trestného činu (pri zachovaní tzv. jednoty skutku), prípadne či eventuálne z vykonaného dokazovania zisteného skutku neplynú pre súd prvého stupňa nižšia než trestnoprávna relevancia takého, z vykonaného dokazovania zisteného skutku obžalovaného (§ 280 ods. 2 Trestného poriadku). Ak súd prvého stupňa dospeje k záveru, že obžaloba dôkazné bremeno ohľadne obžalovaného 2 neunesla (čo do žalovaného skutku a jeho právnej kvalifikácie), a to ani len čiastočne, a nebude do úvahy prichádzať iný procesný postup, na mieste bude postup podľa § 285 Trestného poriadku, pričom súd prvého stupňa bude venovať náležitú pozornosť kreovaniu oslobodzujúceho výroku rozsudku a správnej voľbe ustanovenia § 285 písm. a) až g) Trestného poriadku (v závislosti od procesnej situácie a súdom prvého stupňa vyvođených skutkových/právnych záverov z pred ním vykonaného dokazovania). Ak súd prvého stupňa dospeje k záveru, že obžaloba dôkazné bremeno ohľadne obžalovaného 2 uniesla čo do žalovaného skutku, a to buď úplne alebo čiastočne, prijme právny záver ohľadne viny/trestu s ohľadom na súdom prvého stupňa z vykonaného dokazovania ustálený skutok (pri zachovaní tzv. jednoty skutku, k čomu vid' napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.1996, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 19/2011, alebo judikát pod označením R 64/1973), a to, či taký skutok vôbec dosahuje intenzitu protiprávnosti konania relevantnú pre trestné právo (či už ako tu žalovaný trestný čin, prípadne iný, spáchaný či už samostatne, vo forme spolupáchateľstva či v inej forme účasti na trestnej činnosti) alebo nie (§ 280 ods. 2 Trestného poriadku, prípadne § 285 Trestného poriadku).

Odvolací súd odvolanie obžalovaného 1 a odvolanie prokurátora prejednal a toto uznesenie prijal na neverejnom zasadnutí v neprítomnosti procesných strán, nakoľko pri plnení prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu bolo tomuto súdu zjavné, že zistené vyššie uvedené pochybenia/vady/nedostatky nebude možné zo strany odvolacieho súdu odstrániť na verejnom zasadnutí [§ 326 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku].

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.